

„Toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine”¹

Verset călăuzitor: 1 Corinteni 14.40

1 Corinteni 14.40: Toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine

I.

Pentru a îndeplini dorințele exprimate de mulți, voi încerca în cele ce urmează pe baza Cuvântului lui Dumnezeu să fac lumină asupra unor puncte referitoare la viața comunitară a credincioșilor, despre care se pare că nu există claritate în rândul unora dintre copiii iubiți ai lui Dumnezeu. Totuși, aș dori să subliniez de la început, că nu trebuie să ne așteptăm la instrucțiuni concrete în Cuvânt cu privire *la fiecare detaliu* care poate apărea în viața creștină sau în domeniul vieții comunitare. Dar Cuvântul ne oferă o linie directoare divină pentru comportamentul nostru în toate circumstanțele, iar Duhul Sfânt, care locuiește în fiecare credincios, precum și în Adunarea lui Dumnezeu, va conduce la un comportament în conformitate cu această linie directoare, atunci când există o *dorință sinceră de a ne supune îndrumării Sale*. Un copil ascultător, care cunoaște felul de gândire al părinților săi, nu va avea îndoieli cu privire la modul în care trebuie să se comporte conform voinței lor, chiar și în numeroasele cazuri pentru care părinții nu i-au dat nici o instrucțiune specială.

Mai întâi, un scurt cuvânt despre ce este Adunarea sau Biserica conform gândurilor lui Dumnezeu. În zilele noastre de decădere și confuzie generală, nu ne putem aminti prea des de adevărurile divine fundamentale simple care, chiar dacă totul în jurul nostru pare să se clatine și să cadă, rămân întotdeauna neschimbătoare.

Conform cu Efeseni 1.23, Coloseni 1.18,24 și altor pasaje, Adunarea (Biserica) este *trupul lui Hristos*, iar El Însuși este Capul acestui trup. Ea este, de asemenea, Casa lui Dumnezeu, Adunarea Dumnezeului celui viu, și este chemată să fie stâlpul și temelie adevărului (1 Timotei 3.15). Conform cu Efeseni 4.7-16, tot ce aparține și este necesar pentru Adunare, pentru zidirea și hrănirea trupului Său vine de la Hristos, Capul. În acest scop, El a dat, de asemenea, fiecărui mădular un loc de slujire, prin care întregul trup, bine unit, crește și își aduce propria edificare în dragoste.

Separarea creștinilor în secte și partide este o lucrare a vrăjmașului, ale cărei începuturi datează din timpurile apostolice. Domnul a permis vrăjmașului să iasă în față cu planurile sale de distrugere chiar de atunci, astfel încât El să poată da o mărturie clară împotriva acestuia prin apostolii Săi pentru creștinii din toate timpurile. Apostolul Pavel tratează acest subiect în 1 Corinteni 1.10-13 și în capitolul 3 al aceleiași epistole într-un mod atât de clar, încât nu poate fi înțeles greșit, și credincioșii care recunosc cu adevărat Cuvântul scris ca fiind singurul lor ghid (pe care, în ciuda tuturor tradițiilor umane, trebuie să Îl urmeze necondiționat) nu pot avea

¹ Subiectul acesta a fost tratat în ediția din anul 1893 - Deoarece apar în mod repetat întrebări cu privire la comportamentul corect, plăcut lui Dumnezeu, în chestiunile legate de Adunare, se consideră de dorit să prezentăm din nou, într-o formă prescurtată, gândurile fratelui nostru Jul. Löwen, care a decedat în 1907 și care era bine cunoscut cititorilor mai în vârstă ai periodicului „Botschafter”. Sperăm ca prin aceasta să fim de folos cititorilor noștri în general, precum și să contribuim pe cât posibil la uniformitate în tratarea dificultăților care apar în adunare.

nicio îndoială că locul lor plăcut lui Dumnezeu nu poate fi într-un *partid* creștin, chiar dacă acesta este cel mai vechi, cel mai respectat și cel mai bine apărat. Ei vor găsi acest loc doar acolo unde credincioșii se adună *în afara tuturor partidelor*, simplu, ca mădulare ale trupului lui Hristos, în Numele lui Isus, exprimându-și unitatea cu toți credincioșii de pe pământ și dând Duhului Sfânt singura autoritate de călăuzire în mijlocul lor.

Un număr mare de credincioși din zilele noastre, prin harul lui Dumnezeu, au ocupat locul desemnat de Scriptură și exprimă astfel caracterul Adunării lui Dumnezeu, oricât de slabă și imperfectă ar fi aceasta. Este important ca ei să acționeze conform acestui caracter în toate privințele și, mai presus de toate, să rămână vigilenți și treji, smeriți și mici în ochii lor; în caz contrar, Dumnezeu le va lua sfeșnicul de la locul lui. De îndată ce încep să gândească superior despre ei înșiși și despre mărturia lor, să se înalțe pe ei înșiși, ei nu vor fi, așa cum experiența i-a învățat cel mai dureros, decât o mărturie a slăbiciunii lor. În fiecare loc unde se adună în jurul Mesei Domnului, ei trebuie, sub călăuzirea Duhului Sfânt, să *reprezinte* Adunarea lui Dumnezeu în acel loc, conform instrucțiunilor Cuvântului (1 Corinteni 1.2; Coloseni 4.15-16), adică să îndeplinească în mijlocul lor instrucțiunile date adunărilor locale în Cuvânt. Locul la Masa Domnului rămâne deschis pentru toți ceilalți credincioși care ar putea trăi încă în acel loc, pentru că, în calitate de mădulare ale trupului lui Hristos, ei aparțin de asemenea Adunării lui Dumnezeu din acest loc. Trebuie avută mare grijă ca vrăjmașul să nu reușească să slăbească sau chiar să distrugă complet sentimentul de apartenență împreună cu toți credincioșii. Dacă ar reuși să facă aceasta, ar fi doar o continuare a activității sale anterioare de succes, iar acești credincioși, care tocmai au scăpat de sistemul de partide, ar deveni și ei un nou partid (cel puțin conform sentimentelor lor). Nu toți credincioșii au o înțelegere a ceea ce spune Cuvântul despre unitatea trupului și locul pe care fiecare mădular îl are în el. În acest sens, toți sunt responsabili să „umble vrednici de chemarea cu care au fost chemați” (Efeseni 4).

Pentru a preîntâmpina unele concepții greșite, repet încă o dată că *toți* credincioșii dintr-un loc formează Adunarea lui Dumnezeu din acel loc, astfel încât aceia dintre ei care își ocupă locul conform Scripturii, în afara partidelor, la Masa Domnului, nu pot fi numiți *Adunarea* propriu-zisă, deoarece ei formează doar o parte (în multe cazuri doar o fracțiune foarte mică) a acesteia. Desigur, *ei reprezintă* Adunarea lui Dumnezeu în locul respectiv și, prin urmare, trebuie să exercite administrarea asociată cu ea conform Cuvântului lui Dumnezeu. Este important de remarcat faptul că *toți* cei care se adună într-un loc în Numele lui Isus sunt responsabili de administrarea celor legate de Adunare și nu pot delega această responsabilitate unui comitet mai mic sau mai mare de mădulare.

Este foarte remarcabil în această privință faptul că apostolul Pavel, după cum se poate vedea din 1 Corinteni 5.3-5, dorea să-și exercite autoritatea asupra păcătosului aflat sub disciplină doar în legătură cu *adunarea*. La fel și mai târziu, după ce disciplinarea a produs efectul dorit, Pavel nu l-a readus pe păcătosul pocăit în părtășie prin propria sa autoritate, ci a cerut *adunării* să facă aceasta (2 Corinteni 2.6-10). De asemenea, toate scrisorile apostolului Pavel, cu excepția cazului în care sunt scrise unor persoane individuale (Timotei, Tit, Filimon), sunt adresate adunărilor și nu unor membri individuali ai acestora (supraveghetori, bătrâni etc.). Din toate acestea reiese clar că numai o adunare ca întreg este chemată să-și organizeze chestiunile în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu.

Adunarea locală din Corint este numită în 1 Corinteni 3.16 templul lui Dumnezeu și locuința Duhului lui Dumnezeu, în ciuda faptului că erau atât de multe de criticat la adresa ei. Aceasta

ne îndreptățește să vedem *fiecare* adunare locală în această poziție extrem de favorizată. Domnul în mijlocul lor, Duhul Sfânt conducătorul lor! - Ce privilegiu, dar și ce responsabilitate pentru fiecare adunare! Fiecare mădular al acesteia ar trebui să o simtă și, prin urmare, să participe cu un interes sfânt la toate chestiunile ei, dar, de asemenea, cu o sfântă timiditate să se ferească să exercite o activitate neautorizată, arbitrară în adunare sau să se îmbrace cu o autoritate pe care numai Domnul Însuși o posedă sau pe care El a transferat-o doar adunării ca atare.

II.

Dacă mă pregătesc acum să tratez cazuri și întrebări individuale referitoare la viața în comun a credincioșilor, așa cum apar ele în adunările locale, ideea de a stabili un ghid uman pentru comportamentul credinciosului în această privință îmi este complet exclusă. Singurul nostru ghid, așa cum am spus în repetate rânduri, este *Cuvântul lui Dumnezeu*, aici ca peste tot. Dorința mea este doar să răspund unei nevoi exprimate în mod repetat, în care încerc să discut cele mai frecvente întrebări administrative în lumina Cuvântului divin. Poate că unii cititori vor considera unele lucruri ca fiind de la sine înțelese, dar vă rog să aveți în vedere că gradul de cunoaștere variază și că nu există doar „părinți”, ci și „tineri” și „prunci în Hristos”. În plus, ceea ce s-a spus aici și acolo (mai ales în ceea ce privește acele cazuri despre care Cuvântul nu dă nicio instrucțiune *directă*) poate fi considerat o opinie personală, care poate fi acceptată sau nu. Cu toate acestea, sper să mă bazez în toate privințele pe învățăturile Cuvântului cu privire la natura Adunării lui Dumnezeu. Și chiar dacă pot exista întotdeauna diferențe de opinie cu privire la aspecte individuale neimportante, dacă ne ghidăm comportamentul doar după Cuvântul lui Dumnezeu, vom fi una cu privire la toate problemele mai importante. Prin urmare, fie ca acest ghid să fie întotdeauna urmat cu credință, ca fiind singurul cu autoritate, chiar și în cazurile care nu sunt discutate aici! În zilele noastre de confuzie și decadentă, poate părea adesea dificil să ne asigurăm că totul este făcut *cum se cuvine și în ordine*; dar Domnul va veni întotdeauna în ajutorul unei inimi simple și al unei minți sincere. „Pentru că Dumnezeu nu este al dezordinii, ci al păcii, ca în toate adunările sfinților” (1 Corinteni 14.33).

1. Masa Domnului este locul de întâlnire al credincioșilor, unde aceștia își exprimă unitatea cu Capul și între ei, adică unitatea trupului. Mai presus de toate, ea amintește de dragostea Celui care, în calitate de Cap, S-a dat pe Sine Însuși pentru trupul Său, adică Adunarea (Efeseni 5.23-32), dar, în același timp, și de întregul conținut al adevărului divin referitor la Adunare. Prin urmare, El poate fi numit centrul administrării tuturor chestiunilor Adunării.

Participarea la Masa Domnului este, conform întregului caracter al Mesei, privilegiul exclusiv al mădulelor vii ale trupului lui Hristos. În plus, nu este nevoie să subliniem că nici răul moral și nici învățătura rea nu sunt potrivite la această Masă. Căci, dacă Cuvântul le poruncește credincioșilor să nu aibă nici o părtașie cu cei care sunt evident păcătoși (1 Corinteni 5.11) și nici cu cei care sunt adepți ai unei doctrine false² (Tit 3.10; 2 Ioan 10), cu siguranță aceștia nu trebuie admiși la Masa Domnului, centrul întregii părtașii creștine. Ei trebuie să îi *verifice* pe cei care o cer. În zilele primei puteri și proșpețimi, când *Domnul* adăuga zilnic la Adunare, o

² Prin „învățătură falsă” înțelegem mai ales acele învățături care nu acordă întreaga valoare divină Persoanei lui Hristos și lucrării Sale de împăcare.

astfel de examinare nu era necesară. Dacă nu există bani falși în circulație, nu este nevoie să se verifice autenticitatea bancnotelor individuale.

De aceea, *toate* mădulele unei adunări locale sunt responsabile să se unească la Masa Domnului numai cu cei care sunt mădule adevărate ale trupului lui Hristos și care nu sunt pricină de poticnire prin comportament și învățătură. Oricine dorește să participe la frângerea pâinii trebuie să îndeplinească aceste condiții necesare. Poate că, mai ales în adunările mai mari, nu toți sunt în măsură să verifice aceasta și trebuie să lase pe seama unui număr de frați să se ocupe de această chestiune. Totuși, aceștia trebuie să comunice întregii adunări rezultatul verificării lor, dacă admiterea poate fi recomandată, deoarece, așa cum am spus, toate mădulele adunării sunt responsabile pentru decizie. Ar fi total nepotrivit ca acești câțiva frați, sau chiar unul singur, să ia o decizie pe cont propriu fără o astfel de comunicare. Aceasta ar implica o neînțelegere a naturii Adunării și a drepturilor Domnului prezent în mijlocul ei.

Prin urmare, dacă frații capabili de a judeca au ajuns la concluzia că cel care dorește să participe la Masa Domnului posedă însușirile necesare, admiterea acelei persoane trebuie să fie propusă adunării, când aceasta este reunită ca atare, astfel încât fiecare persoană (inclusiv surorile), dacă are cunoștință de ceva care se opune admiterii, să se poată exprima până la o dată care urmează să fie specificată. În cazul în care o astfel de obiecție nu este făcută, cu alte cuvinte, în cazul în care hotărârea întregii adunări a fost luată, regula va fi probabil aceea de a-i informa pe cei adunați în jurul Mesei Domnului, cu următoarea ocazie, că vor intra în comuniunea frângerii pâinii cu persoana propusă.

De asemenea, trebuie remarcat în treacăt faptul că problema botezului, care este adesea ridicată cu ocazia admiterii la Masa Domnului, nu este o problemă a Adunării. Cu siguranță, nicio persoană *nebotezată* nu ar trebui să fie admisă la frângerea pâinii și numai în această privință problema botezului poate afecta Adunarea. Cu toate acestea, botezul în sine nu este în niciun fel o chestiune a adunării sau a comunității. Acolo unde el este transformat într-o astfel de chestiune, diferența de opinie predominantă cu privire la acesta conduce la diviziuni - exact opusul unității, pe care Adunarea lui Dumnezeu trebuie să o reprezinte. Aceasta ar însemna să căutăm punctul de unitate *în botez* în loc de *în Hristos*, punând botezul în locul lui Hristos.

De asemenea, nu este în conformitate cu reverența adecvată să permitem participarea la Masa Domnului a copiilor care, din cauza tinereții lor, nu sunt încă capabili să înțeleagă marea semnificație a frângerii pâinii în măsura în care se poate aștepta de la ei o celebrare cu adevărat demnă a Cinei Domnului. Desigur, copiii credincioși fac parte din familia și Adunarea lui Dumnezeu la fel de bine ca și credincioșii adulți. Dar, deși copiii unei familii *pământești* aparțin cu toții mesei familiei, atunci când este prezent un oaspete distins li se va permite să ia parte la o masă pregătită în onoarea acestuia doar în măsura în care se poate aștepta de la ei să se comporte într-un mod corespunzător onoarei datorate oaspetelui. - Și cu cât mai mare onoare îi datorăm Domnului, decât persoanei de cel mai înalt rang!

2. Ca și în cazul admiterii unui credincios la Masa Domnului, la fel și în cazul exercitării disciplinei prescrise de Cuvânt, *întreaga* adunare este implicată. Răul, care apare în mijlocul lor și care necesită disciplinare, este răul *lor*; pentru că „dacă *un* mădulel suferă, *toate* mădulele suferă împreună” (1 Corinteni 12.26). Numai atunci când întreaga adunare judecă și se smerește cu privire la răul în cauză, ea este capabilă să exercite disciplina în „casa lui Dumnezeu” în același sens în care Dumnezeu Însuși Își disciplinează și Își judecă copiii și pe cei ai casei. *Dragostea* este sursa disciplinării Sale (Evrei 12.6; 1 Corinteni 11.32). Dacă nu

există un sentiment de apartenență față de cel care a greșit, disciplinarea va căpăta cu ușurință caracterul unei judecăți reci. Dragostea pentru mădularul care greșește, combinată cu o hotărâre deplină *împotriva* răului și în favoarea menținerii curăției casei lui Dumnezeu, este singura care va permite ca disciplina să fie exercitată în adunare *în conformitate* cu Dumnezeu.

Oricine participă la Masa Domnului se pune astfel sub supravegherea și admonestarea sau, dacă este necesar, sub disciplinarea din partea adunării (Romani 16.17; 1 Corinteni 5; Galateni 6.1,2; Efeseni 5.21; 1 Tesaloniceni 5.14,15; 2 Tesaloniceni 3.6-15; Evrei 10.24). La fel cum adunarea este responsabilă să se asigure că nu este *admis* la frângerea pâinii nimeni al cărui comportament, atitudine și învățătură nu se potrivesc cu sfințenia Mesei Domnului și cu părtășia credincioșilor, ea este, de asemenea, responsabilă să se asigure că cei care sunt în această părtășie, dar au lipsuri în punctele menționate, sunt puși sub muștrare și disciplină și, dacă este necesar, *îndepărtați*.

Nu este scopul acestor rânduri să tratăm în detaliu subiectul supravegherii și al disciplinării. Ar trebui doar subliniat aici că exercitarea disciplinării este o chestiune care privește *întreaga* adunare la fel de mult ca și admiterea la Masa Domnului. Prin urmare, dacă, potrivit convingerii fraților care s-au ocupat în detaliu de un caz aparținând acestui domeniu, aplicarea unei anumite forme de disciplină pare necesară, în conformitate cu prescripțiile Cuvântului divin, acest fapt va trebui comunicat întregii adunări, iar disciplina poate intra în vigoare numai atunci când nici un membru al adunării nu a formulat o obiecție *motivată* la aceasta. În acest fel, disciplinarea devine o *decizie a adunării*, care, la rândul său, trebuie comunicată ca atare în adunare, astfel încât toți să aibă un comportament corespunzător față de cel asupra căruia este pronunțată disciplina și, în acest fel, să poată participa practic la exercitarea disciplinării.

Prin faptul că *întreaga* adunare devine activă *împotriva* răului, ea se curăță de „aluatul” care era prezent în ea (1 Corinteni 5; 2 Corinteni 7.11).

Numai printr-un astfel de comportament unanim față de cei care au fost puși sub disciplinare este confirmată acțiunea solemnă a adunării. Dacă, de exemplu, disciplinarea constă în excluderea de la Masa Domnului sau în întreruperea părtășiei frățești (2 Tesaloniceni 3.6,14,15), atunci oricine ar continua să aibă părtășie creștină cu persoana în cauză ar face din partea lui ineficientă disciplina din partea adunării. Într-adevăr, prin aceasta ar nega *practic* și unitatea trupului, acționând pe baza propriei sale autorități, în contradicție cu adunarea. Consecința finală a unui astfel de comportament, continuat în ciuda admonestărilor repetate, ar fi că adunarea ar trebui să exercite, de asemenea, disciplina *împotriva* acestei persoane. Pentru că un comportament contrar adunării este totodată contrar Domnului Însuși, care Își conferă propria autoritate în ceea ce fac ei în Numele Său și în conformitate cu Cuvântul Său, pentru că El Însuși este în mijlocul celor adunați în Numele Său (Matei 18.17-20). Prin urmare, cât de grav este dacă cineva, din orice considerente sau motive greșite, menține sau stabilește relații creștine cu cei care au trebuit să fie puși sub disciplină!

Dacă excluderea afectează un membru al familiei unui credincios, relația de familie nu poate fi ruptă. Dar chiar și în acest caz, părtășia *creștină* nu poate fi menținută; altfel, relațiile pământești ar fi puse deasupra celor cerești. În plus, ar fi și în detrimentul persoanei excluse, deoarece efectul disciplinării, care nu urmărește decât să o restaureze, ar fi împiedicat.

3. Cu regret, se întâmplă ca credincioșii să manifeste o mare indiferență față de cel care și-a reluat locul la Masa Domnului, adesea stând departe de el mult timp fără un motiv întemeiat.

Dacă se ia în considerare dragostea, pe care Domnul a arătat-o față de ai Săi, pregătindu-le o Masă pentru timpul absenței Sale vizibile, la care dorește să-i vadă adunați cu inimile fericite, ca pe cei dragi răscumpărați de El, pentru a-și aminti de El și pentru a vesti moartea Sa, dovada supremă a dragostei Sale pentru ei, - va trebui să descriem absența arbitrară de la această masă ca o desconsiderare a dragostei Sale și o lipsă de dragoste față de El. Or, Domnul spune în Ioan 14.24: „Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele”, iar aceasta ne conduce la concluzia că aceia în care este evidentă o astfel de lipsă de dragoste față de El nu o vor lua în serios nici atunci când vine vorba de o umblare demnă în conformitate cu sfințenia Mesei Domnului.

Ce este de făcut într-un astfel de caz? În primul rând, frații credincioși și treji, care au la inimă onoarea Domnului, vor trebui probabil să se ocupe de cel care manifestă o astfel de neglijență condamnabilă într-un mod adecvat, cu instrucție, muștrare și admonestare iubitoare, pentru a-l readuce eventual la o stare sănătoasă. Dacă, totuși, toate eforturile în acest sens sunt zadarnice, adunarea va trebui să ia poziția adecvată față de persoana în cauză, care va consta probabil în a considera părtașia cu aceasta la Masa Domnului ca fiind anulată până când, cu o schimbare de inimă indubitabilă, va dori sincer să-și ocupe locul la Masa Domnului în *modul cuvenit*. În cazul în care această anulare a comuniunii este considerată necesară și o comunicare în acest sens în adunare rămâne fără obiecții justificate, aceasta va fi considerată ca fiind decizia întregii adunări. Ar fi cu siguranță inadmisibil și în acest caz dacă o astfel de decizie ar fi luată doar de frați individuali. Onorarea a ceea ce este adunarea, în mijlocul căreia locuiește Domnul, sub a cărui autoritate se subordonează chestiunile ei, va proteja frații credincioși și conștiincioși de orice acțiune neautorizată.

Cazul discutat în pasajul anterior este, desigur, destul de diferit de o excludere, o *dare afară* din mijlocul credincioșilor, care a fost menționată anterior. În timp ce în cazul unei excluderi trebuie întrerupt orice contact pe terenul comuniunii creștine, această necesitate nu există în acest din urmă caz. Fratele (sau sora) în cauză revine la poziția pe care o ocupa înainte de admiterea sa și în care se află toți credincioșii care nu se adună în afara partidelor în jurul Mesei Domnului.

De asemenea, se întâmplă ca cineva să se retragă de la Masa Domnului și, ca răspuns la o admonestare care i-a fost adresată în privința aceasta, să declare că nu mai dorește deloc să ia parte la frângerea pâinii. Acest fapt va trebui comunicat și întregii adunări.

Există, de asemenea, cazuri în care mădulare nesincere, care au căzut sub disciplinare din partea adunării, caută să scape de această disciplină declarând că nu vor mai veni. Dar o adunare care își cunoaște responsabilitatea nu va fi descurajată de acest fapt și va acționa împotriva lor așa cum o cere onoarea Domnului și a Mesei Sale, la care și-au avut locul până atunci.

III.

4. După cum am remarcat deja, țelul oricărei disciplinări, pe lângă păstrarea onoarei Domnului, este *restabilirea* persoanei la care este exercitată. Atunci când toate îndemnurile rămân fără rezultat, când au fost epuizate toate mijloacele care pot fi folosite pentru a corecta un mădular rătăcitor, atunci doar disciplina prescrisă în Cuvânt rămâne ca ultimă soluție, pentru a-l ajuta să ajungă la conștientizarea vinovăției sale și la mărturisire înaintea lui Dumnezeu și a fraților. Pavel, în legătură cu adunarea din Corint, a exercitat disciplina păcătosului din mijlocul lor „pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus” (1 Corinteni 5.5). După aplicarea acestui ultim mijloc, adunarea nu se poate preocupa de persoana rătăcită decât numai prin rugăciunile

ei de mijlocire, încredințând-o harului corectiv al Domnului, care, prin lucrarea puternică a Duhului Său, știe cum să găsească calea chiar și către o inimă închisă la îndemnurile frățești.

Dacă o astfel de persoană este adusă la adevărata pocăință prin puterea harului și își mărturisește vina cu sinceritate, astfel încât frații demni de încredere, după o examinare amănunțită a ei, sunt convinși că scopul disciplinării a fost atins și cauza pentru care a trebuit să fie aplicată a fost înlăturată, aceasta va fi comunicat adunării și se va recomanda reprimirea ei. Pentru că ea are nevoie nu numai de iertarea lui Dumnezeu pentru restabilirea ei, ci și de iertare din partea adunării (Matei 18.18; 2 Corinteni 2.6-8). Această iertare își va găsi expresia în reprimirea ei la Masa Domnului, iar această reprimire va putea fi realizată dacă nimeni din adunare (frate sau soră) nu ridică o obiecție justificată în acest sens. După ce aceasta a fost adusă la cunoștința credincioșilor adunați, cel care s-a întors din greșelile sale va fi informat la următoarea ocazie, verbal sau în scris, de către doi frați (compară cu Matei 18.16), că adunarea l-a iertat și că nimic nu stă în calea participării sale la Masa Domnului.

5. În pasajele anterioare a fost mereu vorba de obiecții justificate sau obiecții îndreptățite împotriva unui act de admitere sau de disciplinare recomandat adunării. Deoarece fiecare mădular al unei adunări locale împărtășește responsabilitatea pentru deciziile luate de adunare, se poate aștepta ca fiecare mădular să examineze cu scrupulozitate chestiunile în cauză. Rezultatul unei astfel de examinări va fi fie o aprobare tacită a propunerii făcute, fie o obiecție la aceasta. Preocuparea serioasă a fiecărui mădular va fi ca ambele să fie în conformitate cu gândurile Capului Adunării.

Dacă se prezintă adunării spre decizie propuneri care, în convingerea unor frați sau surori individuali, nu sunt în concordanță cu gândurile Domnului, așa cum sunt exprimate în Scriptură, este o problemă de conștiință pentru ei să se exprime împotriva lor într-un spirit de blândețe și dragoste, bazându-și obiecția pe Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă o astfel de justificare nu se bazează pe o *înțelegere greșită* a pasajelor din Scriptură în cauză și dacă nu poate fi dovedită prin citarea altor pasaje, atunci adunarea va trebui să recunoască obiecțiile formulate ca fiind justificate și fie nu va putea acționa deloc în problema în cauză, fie cel puțin nu va acționa până când cauza pe care se bazează obiecția nu va fi înlăturată.

În afară de aceasta, pot fi formulate și obiecții care se bazează exclusiv pe diferențe de *opinie*, fără a fi întemeiate pe pasaje specifice din Scriptură. Sau diferențe de opinie de tipul celor menționate pot apărea în cadrul discuțiilor acelor frați care tratează în detaliu problema în cauză, înainte ca aceasta să fie prezentată adunării pentru decizie. În astfel de cazuri, ar fi discutabil să se adopte hotărâri, chiar dacă majoritatea ar fi în favoarea lor. Mai degrabă, atunci este recomandabil să aducem problema înaintea lui Dumnezeu în rugăciune comună sinceră și să așteptăm cu răbdare până când se ajunge la un acord. Dumnezeu va răspunde cu siguranță la rugămintțile stăruitoare alor Săi și nu le va ascunde gândurile Sale cu privire la această chestiune. Este atât de des trecut cu vederea faptul că tocmai în legătură cu exercitarea disciplinării, Domnul ne oferă promisiunea prețioasă din Matei 18.19: „Vă spun că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra oricărui lucru, orice ar cere, li se va face de la Tatăl Meu care este în ceruri.”

Cu toate acestea, se poate întâmpla ca într-o adunare să se manifeste la unii credincioși un spirit de partidă, determinându-i să se opună deciziilor considerate necesare. Dacă această împotrivire se manifestă în cazuri în care Cuvântul lui Dumnezeu prescrie în mod clar ce trebuie făcut, cei care se împotrivesc vor trebui să fie admonestați serios; dacă, în ciuda acestui fapt, ei persistă

în împotrivirea lor intenționată, poate deveni necesară îndepărtarea lor din mijlocul adunării. Pentru că împotrivirea lor nu este îndreptată doar împotriva adunării, ci împotriva Domnului Însuși, care Și-a revelat în Cuvântul Său voința cu privire la subiectul în cauză. Ar putea fi vorba, de exemplu, de excluderea unui păcătos evident, la care frați și surori individuali au refuzat să-și dea consimțământul din motive nesincere. Acești frați și aceste surori ar căuta apoi să împiedice adunarea să se curețe de aluatul din mijlocul ei, în conformitate cu Cuvântul. Un astfel de comportament nu ar însemna doar să te faci una cu păcătosul în cauză, ci și un păcat împotriva Domnului Însuși și a sfințeniei Mesei Sale. Într-un astfel de caz, adunarea ar trebui să acționeze cu hotărâre, separându-se de persoana sau persoanele care se dovedesc a fi și „rele” (1 Corinteni 5.13).

6. În cele din urmă, ar trebui menționat încă un caz, care este foarte grav și care a provocat în mod repetat multă suferință și dezonoare Numelui Domnului. Există exemple în care o adunare este prea slabă pentru a exercita disciplina în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu. Acest fapt ar trebui atunci să-i determine pe *toți* să se smerească cu seriozitate înaintea Domnului și să implore intervenția Sa plină de har. Dacă aceasta se întâmplă, Domnul, care Își iubește Adunarea și iubește să-i ajute pe cei slabi, va oferi cu siguranță înțelepciunea și puterea necesare pentru a putea exercita disciplina necesară pentru a menține sfințenia Mesei Sale.

Dar cum stau lucrurile atunci când această smerire nu are loc, când se dezvoltă nu numai o stare general slabă, ci și o stare general rea, pângărită? când chiar și rugămintele și îndemnul venite de la ceilalți de a se curăța de rău rămân fără succes și adunarea în cauză *vrea* să rămână în contact cu aluatul din mijlocul ei? Într-un astfel de caz, cu greu va mai rămâne ceva pentru adunările care sunt în legătură cu acea adunare, în afară de a se gândi serios dacă nu ar trebui să rupă părtașia cu ea, astfel încât necurăția să nu treacă la ele prin intermediul fraților și surorilor care merg și vin. Desigur, nu poate fi vorba de *excludere* într-un astfel de caz. Este imposibil ca o adunare să „excludă” o alta din mijlocul ei.

În legătură cu acest din urmă punct, mai pot fi făcute aici câteva observații.

După cum s-a menționat anterior, deși toți credincioșii vii au dreptul să participe la Masa Domnului, o adunare locală poate permite participarea doar a celor pe care îi cunoaște și despre care este convinsă că posedă calitățile descrise în Cuvânt, necesare pentru părtașia credincioșilor. Dacă un străin vine într-o adunare și dorește să ia parte la frângerea pâinii, va fi necesar ca acesta să dovedească faptul că se află în părtașie cu o adunare care se află pe temeiul adevărului, cu excepția cazului în care este cunoscut personal de cel puțin doi membri ai adunării și este prezentat de aceștia. Dacă nu este așa, el va avea nevoie de recomandarea scrisă a adunării locale din care face parte pentru a participa la frângerea pâinii (compară cu 2 Corinteni 3.1; Romani 16.1,2; 1 Corinteni 16.3).

Acest fapt este adesea ignorat de frați și surori, mai ales atunci când își schimbă locul de reședință, iar acest fapt le provoacă neplăceri. Pentru a evita aceasta, adunările ar trebui să facă o regulă ca atunci când frații și surorile se mută din mijlocul lor să informeze noua adunare. Acest fapt ar contracara și un alt rău, care apare uneori în adunările mai mari, și anume că, printre cei care se mută, sunt și cei care sunt neglijenți în participarea la adunare, dar consideră că este dreptul lor natural să stea la Masa Domnului din când în când. Cu toate acestea, întrucât aceștia rămân neobservați și necunoscuți printre numărul mare, adunarea este privată de posibilitatea de a se ocupa de ei într-un mod adecvat, de a-i supraveghea în vreun fel.

Botschafter des Heils in Christo 78 (1930)

Efortul și atenția dedicate mesajelor menționate mai sus nici măcar nu pot fi considerate în raport cu importanța subiectului. Nu este vorba de nimic mai puțin decât de grija pentru onoarea Domnului, sfințenia Mesei Sale și bunăstarea poporului Său.

Fără îndoială, există și alte cazuri în domeniul vieții de părtășie a credincioșilor care nu sunt discutate pe aceste pagini. În toate chestiunile, la care o adunare este chemată să le organizeze, fie ca fiecare mădular să fie ghidat de conștientizarea că, oricât de mari ar fi dezbinarea și fragmentarea în practică, adunarea, conform gândurilor lui Dumnezeu, rămâne întotdeauna trupul lui Hristos, Capul său glorificat în cer, și că chestiunile adunării sunt și Sale, astfel încât în toate să acționeze în deplin acord cu El!

Titlul original: „*Alles geschehe anständig und in Ordnung*”

Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).